

Babbelen met.....

.... de edelachtbare heer Toon van Asseldonk, onze burgemeester.

Zijn kamer in het gemeentehuis oogt praktisch. Het weinige meubilair bestaat uit een klassieke en moderne stijlen. Maar wat allereerst opvalt is het gigantische schilderij achter de vergadertafel.

De burgemeester reageert meteen enthousiast over het kunstwerk.

'Ja, er zijn mensen die het wat bloot vinden maar ik vond het meteen mooi.

Kunst moet opvallen. Ik vind kunst heel belangrijk. Toevallig had ik het er pas nog met Ron van Hoeven, onze wethouder,

over dat we in de Overbetuwe kunst wel wat beter op de kaart kunnen zetten. Er is veel talent in de gemeente, op allerlei terreinen. Op dit ogenblik is er weer een expositie in de Sleedoorn met een verzameling kunst van lokale kunstenaars, die ik op 3 september mocht openen. Maar ik ga niet naar elke opening hoor. Je krijgt als burgemeester ontzettend veel uitnodigingen en je kunt natuurlijk lang niet overal op in gaan. Hoewel, ik heb weer wel twee keer de Kunstroute in Valburg gelopen.'

En u was toch ook bij het Winterconcert van Con Amore in Oosterhout?

'Ja maar dat komt omdat ik een beetje verliefd ben op Con Amore. De uitstraling van die mensen en het enthousiasme waarmee ze spelen. En de manier waarop er met de jongste muzikanten wordt omgegaan, is geweldig. Ik kan niet zeggen dat de andere korpsen niet goed zijn hoor. Maar het enthousiasme van Con Amore raakt me.'

We kregen op Google de indruk dat dit uw eerste burgemeestersfunctie is.

'Ja. Eigenlijk ben ik een hele rare burgemeester. De eerste gemeenteraadsvergadering die ik ooit heb meegemaakt, was hier, vier jaar geleden, toen ik burgemeester werd. Ik ben nooit statenlid of wethouder of raadslid of wat dan ook geweest. Dat is wel uitzonderlijk hoor. Je moet wel een beetje lef hebben om zo'n stap te zetten want waar begin je

aan, maar met name zo'n gemeente moet lef hebben om dat risico te nemen. Het was in het begin ook best even wennen. En je moet het politieke proces wel snel doorkrijgen. Dat was best even pittig.'

Heeft u een soort inloopspreekuur als we de burgemeester willen spreken?

'Nee, en iedereen kan ook niet zomaar de burgemeester spreken. Maar soms wel. Een paar maanden geleden kwam mijn secretaresse melden dat er een moeder met een dochtertje aan de balie was. Die moeder had blijkbaar gezegd dat dit het huis van de burgemeester is, dus dat meisje wilde weten of de burgemeester ook thuis was. Ja die was thuis en toen mocht ze even binnenkomen. Ja, dan moet je het een beetje leuk maken hè? Kijk, dat zet ik dan op facebook. Mede daardoor heb ik wel de indruk dat ik redelijk bereikbaar ben. Ik vind het ook heel belangrijk dat de gemeente een open klantgerichte instelling is. Daar werken we hard aan. Gisteren hadden we een bijeenkomst waar we meer dan dertig bruidsparen ontvingen die vijftig jaar getrouwd zijn. Kijk, dat zet ik er dan ook op. Of een bezoek aan de oudste inwoner. Bruidsparen die zestig, vijftenzestig of zeventig jaar getrouwd zijn, bezoek ik thuis, maar die van vijftig jaar, dat zijn er honderddertig per jaar! Dat doet geen enkele burgemeester meer. Dus nu nodigen we drie keer per jaar een aantal 50-jarige bruidsparen uit. Die krijgen dan een kadootje. Muziekje erbij, erg gezellig. En ze komen ook allemaal hoor!'

Hoe gaat u om met bedreigingen zoals toen met die motorclub?

'Dat was toen de eerste keer maar niet de laatste... Laatst hadden we het er nog over. Toen heb ik gezegd dat ik in dat geval blij was dat ik geen kinderen heb omdat je dan kwetsbaarder bent. Een collegaburgemeester zei dat hij wel kinderen had en dat hij niet wist of hij die bende, want dat is geen club, er ook meteen uitgegoid zou hebben. Dan vraag ik me af of je wel geschikt bent voor dit vak. Ik vind dat je in eerste instantie verantwoordelijk bent voor de veiligheid van je inwoners. Dus daarom vind ik communicatie daarover ontzettend belangrijk. En dat de politie onmiddellijk de maatregelen neemt om het risico van bedreiging zo klein mogelijk te maken. Dat zijn best lastige situaties. Het doet iets met je en met je directe omgeving. Zelfs mijn burens merken het omdat er vaker een politieauto door de straat rijdt.'

U woont in Randwijk, een leuk dorp?

'Ja, een heel leuk dorp. En de onderlinge contacten zijn o zo belangrijk. Toen wij pas in Randwijk woonden, was er weinig contact tussen de inwoners van onze straat. Dat is eigenlijk pas een beetje op gang gekomen toen de Oranjevereniging honderd jaar bestond. En vorig jaar kwam een inwonster langs de deuren vragen wie er tijd had om een

demente man naar de dagopvang te brengen. Ze heeft toen een schema gemaakt en de hele straat zorgt er nu voor dat die man vervoerd wordt. Heeft zijn vrouw even de handen vrij. Die positieve sociale controle is erg belangrijk. Bij burenruzies moeten we ook wel eens bemiddelen hoor. Soms lukt het een keer maar er moet wel een vorm van bereidheid zijn om tot een oplossing te komen.'

En dan de eerste Omgedraaide Vierdaagse. Dat was wat, hè?

'Ja, Oosterhout was er niet van gecharmeerd. Ik had me voorbereid dat het niet goed zou vallen in Oosterhout. Maar eerdere jaren ging er teveel mis. Ik heb met de dorpsraad gesproken en met Eef Merkus. Uiteindelijk zou het café wel open gaan en Con Amore zou aanwezig zijn. Ik zei: dan ben ik er ook. Om 5.45 uur was ik er dus met m'n ambtsketen om. Maar ik stond er wel een beetje voor aap want er waren alleen een paar mensen met beschuitjes in de weer. Verder was er niks. Volgend jaar moeten we dat een beetje leuker organiseren. Er waren wandelaars die dachten dat ik de burgemeester van Oosterhout was en een uur later zagen ze me weer in Elst. Ik had natuurlijk ook dat opvallende blauwe pak aan. Maar goed, ik heb m'n best gedaan.'

Hobby's?

'Veel te weinig tijd voor. Ik reis graag. Ik lees graag moderne literatuur. Zwagerman was erg goed. En ik houd van Iraanse schrijvers. Historische boeken biografieën over mensen. Boeken die een tijdsbeeld geven vind ik erg mooi. Maar mijn belangrijkste hobby heb ik nog niet genoemd: hardlopen. Ik heb iets nodig om fit te blijven. Zeker twee keer in de week een klein rondje en een keer een grotere ronde van ongeveer 15 kilometer. Dat is wel blessuregevoelig ja. Last van m'n knieën gehad en dit jaar kreeg ik blaren. Bleken de inlegzooltjes en de schoenen niet bij elkaar te passen. Nu gaat het weer prima.'

Moet u wel eens meegaan in een besluit wat tegen uw gevoel indruist?

'Ja. Dat ging over een AZC. Elke gemeente moet van het rijk een opvang bieden aan asielzoekers. Dat gaat naar inwonertal. Maar die 1400 plaatsen waren gewoon te veel. Ik was bereid om 300 plaatsen te verdedigen en aan de raad voor te leggen. De raad wou nog kleinschaliger. Er volgden verschillende discussies en ik moest aan de provincie uitleggen waarom onze gemeente niks deed. Daar heb ik het wel moeilijk mee gehad. Maar gelukkig was het ook niet meer nodig want de stroom vluchtelingen werd minder. Ik denk dat er nu in totaal zo'n vijfhonderd statushouders in de gemeente wonen. En dit jaar nog moeten we weer honderd mensen huisvesten. Nu bouwen we tijdelijke woningen op de Pas hier in Elst om mensen te huisvesten. Tuurlijk, sommigen vinden dat we het geld beter aan onze ouderen kunnen geven en de woningen aan de jongeren. Maar zo werkt het niet. Gelukkig waren er veel meer mensen die ook vonden dat het moest kunnen. Ja harde schreeuwers heb ik geen boodschap aan. Kom maar met een verhaal.'